

PAMATAI KĄ NORS IR PAKELI ranką. Nesvarbu ką, ar cigaretės nuorūką, ar gaivaus gėrimo skardinę. Pamatai ir keli ranką.

Bet nieko nelieti, visiškai nieko.

Tik pakeli ranką.

Miestelėnai susikaupę, pėdos mina per brastą. Juda viena linija, dvidešimt žingsnių vienas nuo kito, šimtas nuleistų akių, bet vis tiek visi krūvoje, pasmerktųjų choreografija.

Jiems už nugarų miestelis ištuštėjęs. Ilgos ir gaivios vasaros aidą aptemdė žinia.

Jos pavardė – Sisi Redli. Septynmetė. Šviesiaplaukė. Daugeliui gerai žinoma. Policijos komisarui Diubua nė nereikėjo dalyti jos nuotraukų.

Volkas ėjo pačiame voros krašte. Penkiolikos metų ir drąsus, sulig kiekvienu žingsniu virpančiais keliais.

Miškinga vietoje policininkų vedami jie žygiavo lyg armija, pasišviesdami žibintuvėliais, pro medžius matėsi vandenynas, gana toli, o mergaitė nemokėjo plaukti.

Šalia Volko ėjo Marta Mei. Jie draugavo jau tris mėnesius, tai tik pirmas etapas. Jos tėvas – Litl Bruko episkopalinės bažnyčios pastorius.

Marta pažvelgė į jį.

– Vis dar nori būti policininku?

Volkas ilgai žiūrėjo į Diubua, galva nuleista, pečius slėgė paskutinė viltis.

– Mačiau Star*, – tarė Marta. – Visų priekyje, su savo tėvu. Verkiančią.

Star Redli – dingusios mergaitės sesuo. Geriausia Martos draugė. Jie visi – kaip kumštis. Tik vieno trūko.

– Kur Vincentas? – paklausė ji.

– Kartu atėjom. Tikriausiai kitame voros gale.

Volkas su Vincentu buvo artimi kaip broliai. Devynierių persirėžė delnus, susiėmė už rankų ir prisiekė beklasę ištikimybę.

Daugiau jiedu nebekalbėjo, stebailio į žemę, praėjo Saulėlydžio gatvę, troškimų medį, „Chuck Taylors“ sportbačiais šiugždendami nukritusius lapus. Volkas žengė itin susikaupęs ir vis tiek vos nepažiopsojo.

Dešimt žingsnių nuo Kabriljo, už pirmojo valstybinio greitkelio, šeši šimtai mylių Kalifornijos pakrantės. Sustojo lyg žaibo trenktas, pakėlė galvą, pamatė nueinančius, jį palikusius.

Pasilenkė.

Mažas batelis. Raudonos ir baltos odos. Su auksine sagtele.

Plentu artėjantis automobilis sulėtino greitį, priekiniai žibintai slystelėjo kelkraščiu, pagavę šviesomis jį apšvietė.

Ir tada jis pamatė ją.

Giliai įkvėpė ir pakėlė ranką.

* Moters vardas anglų kalba reiškia „žvaigždė“. (Čia ir toliau – vert. past.)

Pirma dalis
Atsiskyrelė

1

VOLKAS STOVĖJO ATOKIAU įsitarščiavusios minios. Vienus pažinojo nuo savo gimimo, kitus – nuo jų. Atostogautojai su fotoaparatais, įdegusiais veidais ir plačiomis šypsenomis, nežinantys, kad vanduo ardo labiau nei medis.

Vietos televizijų žurnalistai jau įsitaisę, reporterė iš KCNR*.
– Ar galėčiau jus pakalbinti, viršininke Volkeri?

Jis nusišypsojo, susibruko rankas giliau į kišenes ir apsidairė, galvodamas, kaip prasibrauti pro aikčiojančią minią.

Pasigirdo traškantys garsai, stogas įlinko ir susmuko į vandenį apačioje. Primityvūs pamatai riogsojo lyg skeletas, tarsi kažkieno būstas būtų viso labo tik eilinis pastatas. Kiek Volkas pamena, čia visada buvo Ferlono valdos, pusė akro nuo vandenyno, kai jis dar buvo vaikas. Prieš metus teritoriją aptvėrė, nes vanduo graužė skardį, kartais atvykdavo valdininkai iš Kalifornijos laukinės gamtos fondo, išmatuodavo ir įvertindavo padėtį.

Suplekšėjo fotoaparatai, pasigirdo nemalonus jaudulys, nes po namu sujudėjus žemei prieangis pakibo ore. Mėsininkas

* Radijo stotis „Žmonių radijas žmonėms“.

Miltonas priklaupė ant vieno kelio ir garsiai riktelėjo, kai vėliavos stiebas pasviro, o vėjas ėmė plaikstyti audeklą.

Jaunėlis Talou šeimos sūnus stovėjo per daug arti. Jo motina taip stipriai trūktelėjo jį už apykaklės, kad vargšas plestelėjo atatupstas ant užpakalio.

Saulė leidosi kartu su pastatu, smigdamą į vandenį ir nuvažydama oranžiniais, purpuriniais ir žodžiais nenusakomais atspalviais. Reporterė padarė įrašą, įamžino dalelę istorijos, tokią menką, kad beveik nereikšmingą.

Volkas apsidairė, pamatė Dikį Darkį, abejingai spoksančią į tolą. Stovėjo aukštas, lyg dvimetrinis milžinas. Vertėsi jis nekilnojamoju turtu, turėjo keletą namų Keip Havene ir klubą Kabriljo paplūdimyje, tokią užėigą, kur neteisybę galėjai nuspirti už dešimt žalių ir žiupsnelį dorybės.

Taip jie stovėjo dar valandą, Volkui paskaudo kojas belaukiant, kol prieangis galiausiai nugarmės žemyn. Žiopliai vos laikėsi nepradėję ploti, tada apsisuko ir nuėjo savais keliais, kas kepti ant grotelių mėsos, kas gerti alaus, kas kurti laužų, kurių liepsnomis sveikindavo vakarais patruliuojančią Volką. Žmonės cimpino akmenų taku, palei pilką mūro sieną, išdžiūvusią saulėje, bet vis dar tvirtą. Už jos stūksojo troškimų medis, didžiulis ąžuolas, tokiu storu kamienu, kad buvo apraišiotas šakas prilaikančiu įtvaru. Senasis Keip Havenas iš paskutiniųjų stengėsi išlikti.

Sykį Volkas buvo įlipęs į tą medį kartu su Vincentu Kingu, tie laikai dabar atrodė taip seniai, kad nė nebuvo reikšmingi. Dabar jis drebančia ranka spaudė prie šono pistoletą, kita buvo įsitvėręs diržo. Ryšėjo kaklaraištį, apykaklė iškrakmolyta, batai blizga. Vieni jo pareigomis žavėjosi, kiti

jo gailėjo. Volkeris – niekada iš uosto neišplaukusio laivo kapitonas.

Akis užkliuvo už mergaitės, ji brovėsi pro minią, saujoje spausdama bandančio su ja suspėti brolio ranką.

Dačis* ir Robinas, Redlių vaikai.

Potekomis pasivijo juos. Volkas žinojo apie vaikus tiek, kiek reikėjo.

Penkerių metų berniukas tyliai sriūbavo, o mergaitė, neseniai sulaukusi trylikos, niekada neišspaudė nė ašaros.

– Jūsų mama, – ištarė jis, ne paklausė, o veikiau konstatavo liūdną faktą, į kurį mergaitė nė nelinktelėjo, tik grįžtelėjo į jį ir nuėjo toliau.

Jieėjo tamsos gaubiamomis gatvėmis, palei tyliai rymančias baltas kiemų tvoreles ir lempučių girliandas. Aukštai danguje patekėjęs mėnulis švietė jiems kelią ir šaipėsi, lygiai kaip ir prieš tris dešimtis metų. Pro didžiulius stiklo ir metalo pastatus, besipriešinančius gamtai ir teikiančius akiai siaubingo grožio reginius.

Paskui Dženesio gatve, kur Volkas ir toliau gyveno sename savo tėvų name. Tada Gebenių rančos gatve, kol prieš akis išniro Redlių namas su atsilupusiomis langinėmis, kieme numestu dviračiu ir šalia gulinčiu nusuktu ratu. Keip Havene žingsnis nuo tobulybės gali turėti visai juodą atspalvį.

Volkas paliko vaikus gatvėje ir nubėgo takeliu prie namo. Viduje buvo tamsu, tik mirgėjo šviesa iš televizoriaus ekrano. Grįžtelėjęs pamatė tebeverkiantį Robiną ir į jį spoksančią piktą ir negailestingai nusiteikusią Dačis.

* *Duchess* (angl.) – mergaitės vardas, reiškiantis „hercogienė, kunigaikštienė“.

Star rado gulinčią ant sofos, šalia butelis degtinės, šįsyk vaistų nesimatė, viena koja apauta, kita basa, pirštai maži, nagai nulakuoti.

– Star. – Pasilenkė, paplekšnojo per skruostą. – Star, at-sibusk. – Volkas ją žadino ramiai, nes prie durų jau stovėjo vaikai; Dačis apkabinusi brolių, o šis stipriai prisiglaudęs prie jos, tarsi jo smulkūs kauliukai nebenulaikytų kūno.

Volkas paliepė mergaitei skambinti 911.

– Jau paskambinau.

Volkas nykščiais kilstelėjo Star vokus, nieko daugiau, tik baltuma.

– Ar ji atsigaus? – paklausė berniukas.

Volkas grįžtelėjo atgal, vylėsi išgirsti greitosios sireną, dėb-telėjo į žėruojantį dangų.

– Ar galėtumėt juos pasitikti?

Dačis suprato jo mintį ir išsivedė Robiną į lauką.

Tuo metu Star sukrutėjo, sužiaukčiojo ir nusivėmė, tada vėl nusipurtė, tarsi pats nelabasis būtų bandęs išplėšti iš kūno moters sielą. Volkas jau apsiprato, nuo Sisi Redli ir Vincento Kingo jį skyrė trys dešimtmečiai, bet Star vis dar vebleno apie amžinybę, apie praeitį, besigrumiančią su dabartimi, apie jėgą, bandančią nutolinti ateitį, nes jos nebeįmanoma pakeisti.

Dačis važiavo su mama. Volkas pasiėmė Robiną.

Ji stebėjo dirbantį mediką. Šis nesistengė šypsotis, ir už tai mergaitė buvo jam dėkinga. Pliktelėjusį vyrą pylė prakaitas, jis turbūt pavargo gelbėdamas gyvybes tiems, kurie labai troško numirti.

Kurį laiką jie lūkuriavo lauke kartu su Volku, prie neuždarytų greitukės durų, ir kaip visada jis laikė uždėjęs ranką Robinui ant peties. Berniukui labai reikėjo suaugusiojo paramos, jo teikiamo saugumo jausmo.

Kitapus gatvės sukrutėjo užuolaidos, kaimynų šešėliai nebyliai reiškė savo nuosprendį. Paskui gatvės gale ji pamatė mokyklos draugus, įraudusiais veidais, sunkiai užgulusius dviračių pedalus. Miestelyje žinios sklido žaibo greičiu, kur dažniausiai pirmuosiuose laikraščių puslapiuose mirgėjo naujienos apie teritorijų planavimą.

Du berniukai sustojo prie policijos automobilio, numetė ant kelio dviračius. Aukštesnis, uždusęs ir su prie kaktos prilipusiais plaukais, lėtai prisiartino prie greitosios automobilio.

– Ar ji mirė?

Dačis pakėlė galvą, atrėmė jo žvilgsnį ir piktai atrėžė:

– Atsiknisk.

Variklis suriaumojo, durys užsitrenkė. Už dūminio stiklo pasaulis tapo neberyškus.

Leisdamiesi nuo kalvos automobiliai riedėjo vingiuotu it gyvatė keliu, palikdami už savęs Ramųjų vandenyną su iš bangų kyšančiais lyg skęstančiųjų galvos akmenimis.

Ji nenuleido akių nuo savo gatvės iki pat galo, kol Pensakola pasislėpė po medžių lapija, o šakos, lyg maldai susiglaudusios rankos, meldė Dievą palaimos mergaitei ir jos broliui po įvykusios tragedijos, kuri prasidėjo jiems dar negimus.

Naktis užklupo juos kaip ir kiekvieną kartą, prarydama Dačis taip stipriai, tarsi ji žinotų, jog diena jai išauš kitokia nei

visiems kitiems vaikams. Atvažiavo į Dačis gerai pažįstamą Vankuro kalvos ligoninę. Kai mamą pasiėmė gydytojai, ji liko stovėti ant nublizgintų grindų, atspindinčių nuo lubų krintančią šviesą, įsistebeilijusi į duris, pro kurias Volkas įžengė kartu su Robinu. Ji priėjo prie brolio ir paėmusi už rankos nusivedė prie lifto, pakilo į antrą aukštą. Bendrajame kambaryje šviesos prigesintos, mergaitė sustūmė dvi kėdes vieną priešais kitą. Iš greta esančio sandėliuko atnešė du minkštus pledus ir ant kėdžių paklojo patalą. Robinas stovėjo sutrikęs, vos gyvas iš nuovargio, pajuodusiais paakiais.

– Nori pasiusiot?

Linktelėjo.

Dačis palydėjo jį į tualetą, palaukė kelias minutes, paskui žiūrėjo, kad jis gerai nusimazgotų rankas. Suradusi dantų pastą išspaudė sau ant piršto ir kelis syk brūkstelėjo jam per dantukus ir dantenas. Vaikas išspjovė, ji nušluostė jam burną.

Nuavusi batus padėjo jam perlipti per kėdžių porankius ir paguldė, o tada apklojo susirangiusį lyg mažas žvėriukas.

Jis maldaujamai žiūrėjo į ją.

– Nepalik manęs.

– Niekada.

– Ar mama atsigaus?

– Taip.

Išjungė televizorių, kambaryje pasidarė tamsu, liko tik rausva budinti švieselė, tokia silpna, kad jis užmigo nespėjus jai nueiti iki durų.

Naktinėje ligoninės šviesoje Dačis stovėjo koridoriuje, atsirėmusi nugara į duris – nieko neįleis vidun, trečiame aukšte yra kitas bendrasis kambarys.

Po valandos vėl pasirodė Volkas ir, lyg tam būtų kokia priežastis, nusižiovavo. Dačis žinojo apie jo darbą, apie jo keliones greitkeliu palei Kabriljo paplūdimį, tuos nuostabius vaizdus už Keip Haveno ir dar toliau, kur kiekvienas mirksnis – lyg reklaminis rojaus blyksnis, kurį pamatyti žmonės traukė iš visos šalies, pirkosi ten namus ir dešimt mėnesių per metus laikė juos tuščius.

– Užmigo?

Ji linktelėjo.

– Buvau užsukęs pas mamą. Ji atsigaus.

Ji vėl linktelėjo.

– Gali nueiti ko nors nusipirkti. Limonado ar dar ko. Ten yra užkandžių automa...

– Žinau.

Praverusi duris pamatė saldžiai miegantį brolių. Jis miegos, kol bus pažadintas.

Volkas ištiesė dolerį, ji nenoriai paėmė.

Nuėjusi koridoriumi nusipirko skardinę gaivaus gėrimo, bet negėrė, palaikys Robinui, kai tas atsibus. Eidama žvilgčiojo pro stiklines pertvaras, kur sklido naujos gyvybės, ašarų ir atsigavimo garsai. Regėjo sugniuždytus kūnus, tokius silpnus, kad buvo aišku, jog niekada nebeatsigaus. Policininkai vedė prasikaltusius tatuiruotomis rankomis ir kruvinais veidais. Ore tvyrojo alkoholio, chlorkalkių, vėmalų ir išmatų smarvė.

Prasilenkė su slaugytoja, ši jai šyptelėjo, nes personalas jau ne kartą ją čia buvo matęs. Dar vienas Dievo ir likimo nusikriaustas vaikas.

Sugrįžusi rado Volką, jis prie durų buvo pastatęs dvi kėdes. Darsyk užmetusi akį į brolių atsisėdo.

Volkas pasiūlė kramtomosios gumos, bet ji atsisakė.

Nujautė, kad jis nori pasikalbėti, vėl skies apie pokyčius, apie paslydimus ilgame gyvenimo kelyje ir kaip viskas galėjo būti kitaip.

– Tu nepaskambinai.

Jis žiūrėjo į ją.

– Į skyrių. Tu nepaskambinai.

– Reikėtų, – atsakė jis liūdnai, tarsi būtų nuvylęs ją ar išdavęs savo profesiją, neaišku katrą.

– Bet neskambinsi.

– Ne.

Pilvas vos telpa į tamsius marškinius. Skruostai putlūs, rausvi, tarsi vaikėzo, kuriam tėvai niekada nieko neatsakydavo. Veidas toks atviras, kad jai buvo sunku įsivaizduoti jį turint kokią nors paslaptį. Star sakė, kad jis nepaprastai geras, tarsi tai būtų privalumas.

– Tau reiktų numigti.

Jie taip sėdėjo, kol pirmieji aušros gaisai užgesino žvaigždes, o mėnulis, lyg užmiršęs savo vietą, kybojo brėkstančios dienos šviesoje tarsi murzina dėmė, tarsi priminimas to, kas atsitiko. Priešais buvo langas, Dačis stovėjo atrėmusi kaktą į stiklą ir žiūrėjo į medžius, į rudenįjančią gamtą. Pragydo paukščiai. Dar kiek palaukus išvydo vandenį ir ant bangų plūduriuojančius juodus taškelius – žvejų laivus.

Volkas kostelėjo.

– Jūsų mama... Ar ji buvo su vyru...

– Ji visada su vyru. Kai tik gyvenimas pakiša kiaulę, visada šalia jos atsiranda vyras.

– Darkis?

Dačis ištiesė nugarą.

– Nenori sakyti? – paklausė jis.

– Aš atsiskyrėlė.

– Taip.

Plaukus prilaikė lankelis ir ji nuolat jį taisėsi. Laibutė, išblyškusi, gražutė kaip ir mama.

– Ten apačioje ką tik gimė kūdikis, – Volkas nukreipė kalbą kitur.

– Kaip pavadino?

– Nežinau.

– Kertu iš pusšimčio žalių, kad ne Dačis.

Jis tyliai nusijuokė.

– Vardas retas ir egzotiškas. Ar žinai, kad galėjai būti pavadinta Emilija?

– Ar gali būt kas blogiau*.

– Tikrai.

– Ji vis dar skaito Robinui tą eilėrašį. – Dačis atsisėdo, užsikėlė koją ant kojos, ėmė masažuoti blauzdą. Sunešiotas sportbatis tabalavo ant kojos. – Ar čia pats blogiausias variantas, Volkai?

Jis nugėrė kavos, tarsi ieškotų atsakymo į patį sudėtingiausią klausimą.

– Man patinka Dačis.

– Pamėgink prie jo priprasti. Jei būčiau bernas, gal būtų davę Sju vardą. – Dačis atlošė galvą ir ilgai žiūrėjo į mirksinčias pailgas lempas. – Ji nori numirti.

* Metafora iš Emily Dickinson eilėraščio reiškia tai, kad ir blogiausiomis aplinkybėmis nereikia prarasti vilties.

– Nenori. Negalvok taip.

– Nežinau, kaip pavadinti savižudybę – pačiu savanaudiškiausiu ar nesavanaudiškiausiu poelgiu.

Lygiai šestą atėjo slaugytoja ir ją išsivedė.

Star gulėjo sukritusi kaip vaiduoklis, iš motinos beveik nieko nelikę.

– Dačis iš Keip Haveno, – silpnai šyptelėjo moteris. – Viskas bus gerai.

Dačis žiūrėjo į ją, paskui Star pravirko ir mergaitė priėjo prie jos, priglaudė skruostą prie motinos krūtinės ir klausydama stebėjosi, kaip jai dar plaka širdis.

Taip jos gulėjo, kol prašvito, kol išaušo nauja diena, be jokių prošvaisčių ar pažadų, nes Dačis žinojo, kad pažadai būna apgaulingi.

– Myliu tave. Atleisk man.

Dačis norėjo daug ką jai pasakyti, bet tą akimirką teištare:

– Žinau. Aš irgi tave myliu.